

Arrest

nr. 81 984 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Kortrijk, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2012 van de gemachtigde van de burgemeester van Kortrijk tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 9 mei 2010 binnen in het Rijk met een visum type C. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en zijn verblijf werd toegestaan tot 6 augustus 2010.

Op 12 augustus 2010 diende hij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder.

Op 3 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Het beroep van verzoeker werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 59 191 van 4 april 2011.

Op 27 september 2011 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder. Hij werd verzocht om binnen de drie maanden, en dit ten laatste op 26 december 2011, de volgende documenten over te leggen: een attest van onvermogen, bewijs van stortingen in het verleden van de gevestigde aan verzoeker, bewijs van inkomsten van de gevestigde, attest niet ten laste van het OCMW, bewijzen voldoende huisvesting, ziekteverzekering van beiden.

Op 6 februari 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van Kortrijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 27 september 2011 (datum) door A.G.S. (naam en voornamen)

geboren te D. op (in) (...)1965

van Republiek Djibouti nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende documenten werden niet overgemaakt:

- attest van onvermogen*
- bewijs stortingen in het verleden van de gevestigde aan betrokkene*
- bewijs van inkomsten van de gevestigde*
- attesten niet ten laste van OCMW*
- bewijzen voldoende huisvesting*
- ziektekostenverzekering van beiden”*

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wijst hij op een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten enkele documenten niet neer te leggen.

Dat verweerder evenwel heeft nagelaten alle door verweerder neergelegde stukken op te sommen en te motiveren waarom deze stukken niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden voldoet ‘om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie’.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

3.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde stukken, waaronder het attest van de Christelijke Mutualiteit, het "Certificat Administratief "afgeleverd door het Djiboutiaanse Ministère de l'Emploi et de la Solidarité Nationale", het attest samenstelling gezin dd. 24.10.2011, het attest van het OCMW Kortrijk en de huurovereenkomst van verzoekers moeder (cf. stuk 2), niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

4.

Dat tenslotte verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de vaststelling dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft bij zijn Belgische ascendant en derhalve sowieso als ten laste van de te vervoegen persoon dient te worden beschouwd (cf. stukken 2 en 3).

Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door verweerder onterecht werd genomen waardoor een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de verblijfskaart aan verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet binnen de gestelde termijn de volgende documenten heeft overgemaakt: attest van onvermogen, bewijs stortingen in het verleden van de gevestigde aan betrokkene, bewijs van inkomsten van de gevestigde, attesten niet ten laste van OCMW, bewijzen voldoende huisvesting, ziektekostenverzekering van beiden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn, dient de toepasselijke wetsbepaling te worden onderzocht.

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat

desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 september 2011 een aanvraag heeft ingediend als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische moeder, mevrouw E.D. A. Bij zijn aanvraag heeft verzoeker zijn nationaal paspoort van de Republiek van Djibouti en zijn gelegaliseerde geboorteakte neergelegd. Aan verzoeker werd door het stadsbestuur gevraagd een aantal documenten neer te leggen, waaronder bewijzen dat hij in het verleden reeds ten laste was, alsook een geldige ziekteverzekering, bewijzen van voldoende huisvesting, bewijs dat hij niet ten laste van het OCMW is en bewijzen met betrekking tot de inkomsten van zijn moeder. Verzoeker heeft onbetwistbaar kennis genomen van de vereiste documenten die dienden binnengebracht te worden binnen de drie maanden en ten laatste op 26 december 2011, nu deze documenten met zoveel woorden waren opgesomd op de bijlage 19ter die verzoeker bij zijn aanvraag mocht ontvangen. Deze stukken werden niet door verzoeker neergelegd vóór de datum van 26 december 2011 en ook niet nadien. Aldus heeft de verwerende partij correct vastgesteld dat de documenten zoals opgesomd in de bestreden beslissing niet werden neergelegd en kon zij toepassing maken van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit. De motivering van de bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, afdoende. De verwerende partij was er niet toe gehouden melding te maken van de stukken die wel werden overgemaakt. Dergelijke motivering zou hoe dan ook slechts overtoellig zijn.

Geheel ten overvloede dient er bovendien op gewezen te worden dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat hij ook een attest van de Christelijke Mutualiteit, een “Certificat administratif” afgeleverd door het Djiboutiaanse Ministère de l'Emploi et de la solidarité Nationale”, een attest van samenstelling gezin, een attest van het OCMW te Kortrijk en een huurovereenkomst overmaakte. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker deze stukken heeft overgemaakt. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij de documenten waarvan hij beweert dat hij ze neerlegde ook effectief neerlegde en deze documenten niet terug te vinden zijn in het administratief dossier, kan de verwerende partij hoe dan ook niet worden verweten in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de verwerende partij er geheel niet toe gehouden was omtrent deze al dan niet overgemaakte stukken te motiveren. De bevoegdheid van de burgemeester is beperkt tot het weigeren van een aanvraag wanneer de gevraagde documenten niet zijn overgemaakt. De vaststelling dat de gevraagde documenten niet zijn overgemaakt, is een afdoende motivering.

In zoverre verzoeker stelt dat niet wordt aangegeven waarom de door hem beweerdelijk neergelegde documenten niet volstaan om hem een verblijfsrecht toe te kennen, verliest verzoeker uit het oog dat de beslissing uitgaat van de burgemeester of zijn gemachtigde en dat het dezen niet toekomt zich uit te spreken over het al dan niet toestaan van een verblijf. Zij kunnen enkel vaststellen of de aanvraag volledig is of niet, m.a.w. of de gevraagde documenten zijn binnengebracht. Bijgevolg dient ook geen enkele motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te worden opgenomen. Enkel wanneer de aanvraag volledig is, wordt deze doorgestuurd aan de staatssecretaris voor een beoordeling ten gronde van de aanvraag. Aangezien *in casu* werd vastgesteld dat de gevraagde documenten niet werden neergelegd, diende de aanvraag niet overgemaakt te worden aan de staatssecretaris voor een beoordeling ten gronde.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt en evenmin toont verzoeker aan dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1.

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verblijfstitel alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf , zijn familiale, culturele sociale bindingen met België, zijn ondersteuning van zijn moeder, ...

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat “*de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten*” (HvJ 15 november 2011, C-256/11). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiende in functie van een Belg. Hij kan, bij gebreke aan een “*intracommunautair aspect*” in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische referentiepersoon van verzoeker, “*het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten*” dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). In voorliggende zaak wordt door verzoeker niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat zijn Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat “*het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend*” (HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door middel van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoeker zich hoe dan ook niet meer kan beroepen op de voormelde richtlijn.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de bespreking van het eerste middel, kan niet worden aangenomen dat verzoeker met zijn uiteenzetting een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Verzoeker toont niet aan dat dit het geval is. De schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing ervan, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU